

Иван Вазов

Младене, чуеш ли?
(Разговор с водача ми)

– Младене, чуйш ли как гората шушне?

Тя стене и въздиша!

– Не, господине: вятърът я люшне
и тя шумти, и друго не се слиша.

– Младене, чуйш ли ти плача на скока
в това долище диво?

– Не, туй водата от скалата висока
шурти, та тя боботи тъй гръмливо.

– Я чуй как славей в песен там излива
любовната си мъка

и колко сладка скръб се в нея скрива!

– И он у нас, кат всяка птица, цвръка.

Честит, Младене, с таз душа свободна
от спомени, копнежи...

Мълва за теб мълвата е природна –
не отклик жив на тайна скръб, болежи!

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Атанаска Христова, Пловдивски университет, септ. 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4710>]